

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 9 ГОДИНА XIX 2010 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ

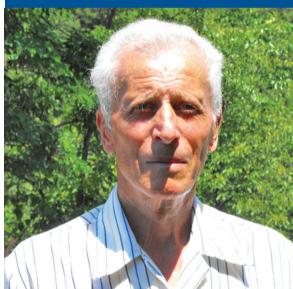
Свилен Колев
**ИЗПОВЕДА
НА ЕДИН
СЕЛСКИ
ПРОПОВЕДНИК**

Четете на стр. 4 - 5

**РЕЛИГИОЗНАТА
ДЕСНИЦА В САЩ
СЪБРА СТОТИЦИ
ХИЛЯДИ**

Четете на стр. 2

Йордан Войнов
**СЛЕД 54 ГОДИНИ
„БЛУДНИЯТ
СИН“ СЕ
ЗАВЪРНА ПРИ
БАЩА СИ**

Четете на стр. 7

Да останем в Дожията благодат

п-р Иван Николов

Благодатта е най-красивото нещо във Вселената. Божията необятна любов подарява на човека спасение от греха, променя неговия живот и му връща Божествения характер и изгубеното при грехопадението положение. И всичко това - безвъзмездно, единствено чрез вяра.

Но и най-красивата идея може да бъде опорочена и деформирана до неузнаваемост. И най-скъпият дар може да бъде отхвърлен. В Библията има много предупреждения във връзка с благодатта. Някои хора може да отпадат от нея (Евреи 12:15), други - да я приемат напразно (2 Кор. 6:1), трети - да я превърнат в похот (Юда 4).

В разбирането и преживяването на Божията благодат човек често се лута между две крайности. Първата е изпадането в разпуснатост и опит чрез благодатта да се оправдае живеенето в грях. Другата крайност е законничеството - гордостта на човека, която го кара да мисли, че сам изработва своето спасение. Всяка една от тези крайности оправдава своето съществуване с опасността от другата. Но и двете не са благодат. Тя е нещо различно! Тя съществува въпреки тях. И за да я разпознаваме ясно, нека се опитаме да я разграничим от всичко фалшиво,

което някои наричат с нейното име.

Разпуснатост, беззаконие

В самата идея за благодатта вече е заложен голям риск. Бог прощава моите грехове безвъзмездно. Благодатта е толкова голяма, че може да покрие всеки грях, колкото и тежък да е той. Тогава някой би си помислил: значи мога да прелободействам, да крада, да убивам... Нали има благодат. И колкото е по-тежък грехът, толкова по-голяма е проявата на благодат. Следователно колкото повече греша, толкова повече се увеличава благодатта.

Апостол Павел е очаквал подобно мислене и вероятно се е сблъсквал с него. Затова говори съвсем ясно: „Тогава какво? Да речем ли: Нека да останем в греха, за да се увеличи благодатта? Да не бъде! (...) Тогава да грешим ли, защото не сме под закон, а под благодат? Да не бъде!“.

Хора, които мислят така, изобщо не разбират благодатта. Животът под благодат е живот, в който човек е мъртъв спрямо греха (Римл. 6:2, 11). Ако живеем под благодат, няма и да си помислим да живеем в грях, защото ще мразим злото. Когато преживеем Божията любов, нашите желания се променят, самото ни мислене се променя.

Но какво става, ако след като съм преживял Божията благодат, съгреша? Бог ще ми прости ли? Ще продължи ли да ми прощава, ако продължа да съгрешавам? Зависи! Прощката е свързана с покаяние. Покаянието не е само голи думи. То е осъзнаване на греха, както и дълбоко сърдечно спрагане, че сме го

извършили.

Може да си кажем: Просто ми се налага да излъжа. Не обичам лъжата, но ситуацията е извънредна. Ще го направя и после ще се покая. Или пък: Изкушението е твърде голямо, ще прелободействам. После ще се покая и Бог ще ми прости. Това обаче е изключително опасно мислене. Всеки грях, който допускаме, ни прави по-слаби в съпротивата ни спрямо него и ни съединява отново със злото, отдалечава ни от покаянието и, което е по-страшно - от Бога, променя мисленето ни, преобръща чувствата ни, прави ни различни хора. И колкото по-дълбоко затъваме в греха, толкова измъкването става по-трудно, по-рисковано, по-невъзможно... Откъде знаем „на какъв дух“ ще сме тогава? Това никой не може да каже, най-малко - ние.

Апостол Павел предупреждава срещу тенденцията благодатта да се превърне в разпуснатост и угаждане на страстите (Гал. 5:13). Юда говори за хора, които обръщат благодатта в похотливост и ги описва като такива с извратено мислене и без разум (Юда 4, 10-13).

Грехът унищожава нашата чувствителност спрямо злото. Спираме да го виждаме като заплаха и най-страшното е, че неусетно се превръщаме в негови роби (Римл. 6:15-22). Когато доброволно предаваме себе си на греха, губим свободата си. А Бог желае да сме свободни да избираме доброто и животът ни да е свързан с Него.

Продължава на стр. 6

Мнозина са убедени, че финансовата политика на Уол-стрийт в крайна сметка ще доведе Америка до фалит.

Защо 15 септември е по-значим от 11 септември

Америка отбелязва в този месец две мрачни годишнини: 11 септември и 15 септември. Почти десетилетие мина, откакто похитени самолети се връзаха в кулите близкаци в Ню Йорк, убивайки близо 3000 души и преобразявайки отношенията на Америка със света. Две години изминаха, откакто рухването на „Леман Бродърс“ предизвика глобална финансова криза и провокира опасения за нова Голяма депресия.

Двете събития се случиха само на няколко километра едно от друго в Манхатън. Всяко от тях дълбоко промени света. Но когато историческите книги се пишат, кое от двете ще изглежда по-значимо?

Моето предположение е, че финансовата криза в крайна сметка ще е по-значима. Преценката ми може да ви се струва странна. За много американци 11 септември определено бележи края на една ера. Едно десетилетие на безгрижно време (като на Великия Гетсби) между разпадането на Съветския съюз и нападението срещу САЩ приключи ужасно. Две войни - в Афганистан и Ирак - произтекоха директно от 11 септември. САЩ поведоха битка с радикалния ислямизъм и „войната срещу тероризма“ продължава и до днес.

За сравнение най-големите страхове заради рухването на „Леман Бродърс“ не се сбъднаха. Голяма депресия нямаше. Икономиката отново расте. Глобализацията - мегатенденцията на изминалите 30 години - не обърна своя ход. Въпреки това мисля, че финансовата криза ще се окаже по-голямата повратна точка - не само по отношение на икономиката, но и на геополитиката. Това е така, защото 15-ти, а не 11-ти септември наистина отбелязва края на еднополюсния момент.

Атаките срещу Ню Йорк и Вашингтон през 2001 г., колкото и ужасяващи да бяха, не разклатиха американското господство в глобалната политическа и икономическа система. Напротив, доведоха до драматично утвърждаване на американската сила. Две правителства в другия край на света бяха свалени за кратко време. Непосредствено след войните в Ирак и Афганистан Белият дом на Джордж Буш и неговите поддръжници се чувстваха по-уверени в американската сила, отколкото когато и да било. Чарлз Краутхемър, консерватор журналист, който изкова фразата „еднополюсния момент“, приветства победата в Ирак с думите „свят, доминиран от една единствена суперсила, която никога не

може да спре“.

През 2008 г. вече бе ясно, че първоначалните военни победи в Ирак и Афганистан са отворили път към нещо много по-неопределено и отчайващо. Икономическият успех на Америка все още изглежда, гарантираше сигурна основа за глобалната политическа позиция на страната.

Финансовата криза промени тази

За много американци 11 септември бележи края на една ера. Но в дългосрочен план срывът на борсите може да се окаже далеч по-страшен за САЩ.

презумпция почти със сигурност забива. Заради нея САЩ осъзнават много по-добре границите на собствената си сила. Дори докато обявяваше, че изпраща още войски в Афганистан, американският президент Барак Обама с раздразнение отбеляза: „Просто не можем да си позволим повече да пренебрегваме цената на тези войни“. Задават се съкращения в сферата на отбраната.

Америка не само е по-осъзната за границите на собствената си сила. Тя осъзнава много по-добре и силата на потенциалните си съперници. В първите месеци на икономическата криза общоприетото мнение бе, че светът ще започне да потъва в синхрон. Китай и възникващата икономика на Азия излязоха от кризата много по-бързо, отколкото САЩ и по-широкият западен свят.

Финансовата криза накара американците да разберат, че „предизвикателството Китай“ не е нещо от далечното бъдеще, а се случва тук и сега. Макар

момента, когато китайската икономика ще стане по-голяма от тази на САЩ, да е вероятно след 15 години или повече, в някои важни аспекти Китай вече изпъква. Той има най-големите в света валутни резерви. Той е най-големият износител. Той е най-големият производител на стомана и на парникови газове. И най-големият пазар за автомобили. И най-големият партньор на други значими бързо развиващи се икономики като Индия и Бразилия.

За момента Америка остава доминиращата сила, дори в тихоокеанския „заден двор“ на Китай. Но китайското предизвикателство към американската хегемония в Тихия океан вероятно ще се появи в идните години. Това ново чувство на сперничество вече засилва американско-китайското напрежение - вижте настоящите усилия да се прокара протекционистко законодателство в Конгреса.

Катаклизмите от 11 и 15 септември разкриха различни предизвикателства към американското влияние. Ислямистките екстремисти все още имат капацитет да нанесат огромни вреди. Идеята обаче, че голямата геополитическа тенденция на идното десетилетие ще бъде създаването на

глобален ислямски халифат, макар и да е разпространена представа във Вазиристан и по американските радиостанции, е фантазия. Трудно ще се сетим за философия, която да е по-лошо адаптирана към съвременното от фундаментализма на Осамата бин Ладен. Всъщност иронично следствие от 11 септември е, че може би това събитие накара САЩ през едно важно десетилетие да вливат ресурси в борба срещу погрешната заплахата.

За сравнение, изглежда напълно вероятно както ХХ век бе американският век, така ХХI век да е азиатският. Икономическата трансформация, подкрепяща това изместване на влиянието, беше в ход още преди глобалната икономическа криза. Тя обаче вероятно ще си отиде като момент, който разкри и едновременно засили ерозията на западното господство. Затова 15 септември в крайна сметка може да е от по-голямо значение от 11 септември.

B. Financial Times

Религиозната десница в САЩ събра стотици хиляди на митинг срещу Обама

Ако Мартин Лутър Кинг е имал кошмар, то той би включвал лидерите на консервативното движение „Чаено парти“ Глен Бек и Сара Пейлин, които обсебват годишнината от прословутата му реч за гражданските права, за да атакуват първия афро-американски президент на САЩ.

Така „Файненшъл таймс“ коментира проведението на 28 август във Вашингтон голям митинг на американските консерватори под надслов „Да възстановим честта“.

Десетки хиляди се събраха пред мемориала на Линкълн в столицата, за да отгадат почит

„Да възстановим честта“ е мотото на ултра консервативните християни.

Многохилядна тълпа се бе събрала пред мемориала „Линкълн“, за да чуе призива за завръщане към Бога на скандалния водач Глен Бек.

на американската армия и да чуят призива на популярния радио- и телевизионен водач Глен Бек за връщане към принципите на „бащите основатели“ на САЩ.

Според организаторите съвпадението на мястото и датата за провеждане на събитието с 47-ата годишнина от речта „Имам една мечта“ е съвсем непреднамерено. „Белите не притежават Ейбрахам Линкълн. Черните не притежават Мартин Лутър Кинг“, бе заявил по-рано Бек, след като бе обвинен, че иска да „ограби“ годишнината. Звездата на „Фокс Нюз Ченъл“ се прочи преди година, когато нарече президента Барак Обама „расист, мразещ белите и бялата култура“.

„Тази страна се скита твърде дълго в мрака“, заяви Бек пред гошлите от цялата страна демонстранти, за които организаторите твърдят, че са надхвърлили 500 хиляди души, а според TV-канала Ен Би Си са били около 300 хиляди. „Америка днес започва да се завръща към Бог“, допълни той и призова САЩ „да припознаят своето място до Създателя и да осъзнаят, че Той е нашият Цар“.

Според „Ню Йорк Таймс“ именно религиозният тон е бил отличителната черта на това събиране, изпълнено с госпъл изпълнения и речи, наподобяващи проповеди. Досега от „Чаено парти“ винаги са изтъквали, че се борят за фискален консерватизъм и избягват да говорят за религия или за остри социални проблеми, за да не отблъскват хората.

Събитието бе обявено и като политически необвързано, а като аргумент за това се привеждаше въздържанието на Републиканската партия от организирането му. Но участието на бившата губернаторка на Аляска Сара Пейлин повдигна напрежението преди междинните избори през ноември.

Британският в. „Телеграф“ определи събитието като „страховита демонстрация на консерватизма в днешна Америка“. Крайно десните религиозни сили в САЩ често размигат границата между светското и религиозното в обществото. Вестите им са насочени към средната класа и в повечето случаи са изпълнени с открито популистски твърдения. Могат обаче да бъдат изключително опасни не само в политическия свят, но и в религиозния, тъй като с претенцията, че представят „истинската Божия вест“ отричат правото на съществуване както на маргиналните религиозни общества, така и на атеистично настроените хора в обществото.

Най-новата форма на войнстващ християнски консерватизъм - движението „Чаено парти“ - се появи преди година, когато атакува програмата на Обама за реформа в здравеопазването, наричайки президента социалист.

дали

в Новия завет има някаква наредба, която да прехвърля светостта на съботата върху първия ден от седмицата? Ръсел Холт разглежда всички възможни доказателства.

Християните като цяло са еднородни, че Божията събота в Стария завет е седмият ден от седмицата, както ясно е заявено в Библията (Битие 2:1-3; Изход 20:8-11). Въпреки това повечето от тях вярват, че Бог е прехвърлил светостта на съботата върху неделята и че след възкресението на Христос трябва да извършват своето поклонение в неделя, първия ден от седмицата. Ако наистина е така, няма няма да има някакво свидетелство в Новия завет? Със сигурност Бог би ни информирал за такава важна промяна. Нека да разгледаме всички текстове от Новия завет, в които се споменава първият ден от седмицата. Текстове са общо осем.

Текст № 1: Матей 28:1: „А като мина съботата, в първия ден от седмицата дойдоха Мария Магдалена и другата Мария да видят гроба“.

Текст № 2: Марк 16:1, 2: „А когато се мина съботата, Мария Магдалена, Мария, майката на Яков и Саломия купиха благоуханни масла, за да отидат и да Го помажат. И в първия ден на седмицата дойдоха на гроба много рано, когато изгря слънцето“.

Текст № 3: Марк 16:9: „И като възкръсна рано в първия ден на седмицата, Исус се яви първо на Мария Магдалена, от която беше изгонил седем зли духа“.

Текст № 4: Лука 24:1: „А в първия ден на седмицата, сутринта рано, жените дойдоха на гроба, като носеха аромати, които бяха приготвили“.

Текст № 5: Йоан 20:1: „В първия ден на седмицата Мария Магдалена дойде на гроба сутринта, докато още беше тъмно, и видя, че камъкът е отвален от гроба“.

Всички евангелисти без изключение - Матей, Марк, Лука и Йоан - са еднородни, че Исус е възкръснал рано в неделната утрин. Християните, които се покланят на Бога в неделя, го правят в чест на Исусовото възкресение. И все пак в Библията няма нито дума, която да показва, че възкресението на Исус превръща неделята в свят ден. Евангелистите пишат своите евангелия много години след като Исус се е възнесъл на небето, което би им дало чудесна възможност да разкажат на своите читатели за новия Божи ден и да обяснят причината за неговото учредяване. Матей, Марк, Лука и Йоан обаче не правят дори намек, че неделята е станала свят ден в резултат на възкресението. Дори напротив, Матей подчертава, че първият ден настъпва „като мина съботата“ - седмия ден от седмицата.

Текст № 6: Йоан 20:19: „А вечерта на същия ден, първия на седмицата, когато вратата на стаята, където бяха събрани учениците, беше заключена поради страх от юдеите, Исус дойде, застана сред тях и им каза: „Мир вам!“.

Тук също се споменава за възкресението в неделя, но ни се дава информация за събитие, което се случва по-късно през същия ден.

Някои предполагат, че става въпрос за богослужение, което учениците провеждат в чест на възкресението. Йоан обаче обяснява, че учениците са събрани, а вратата - „заключена поради страх от юдеите“. Със сигурност не са там,

Ръсел Холт

сп. Signs of the Times

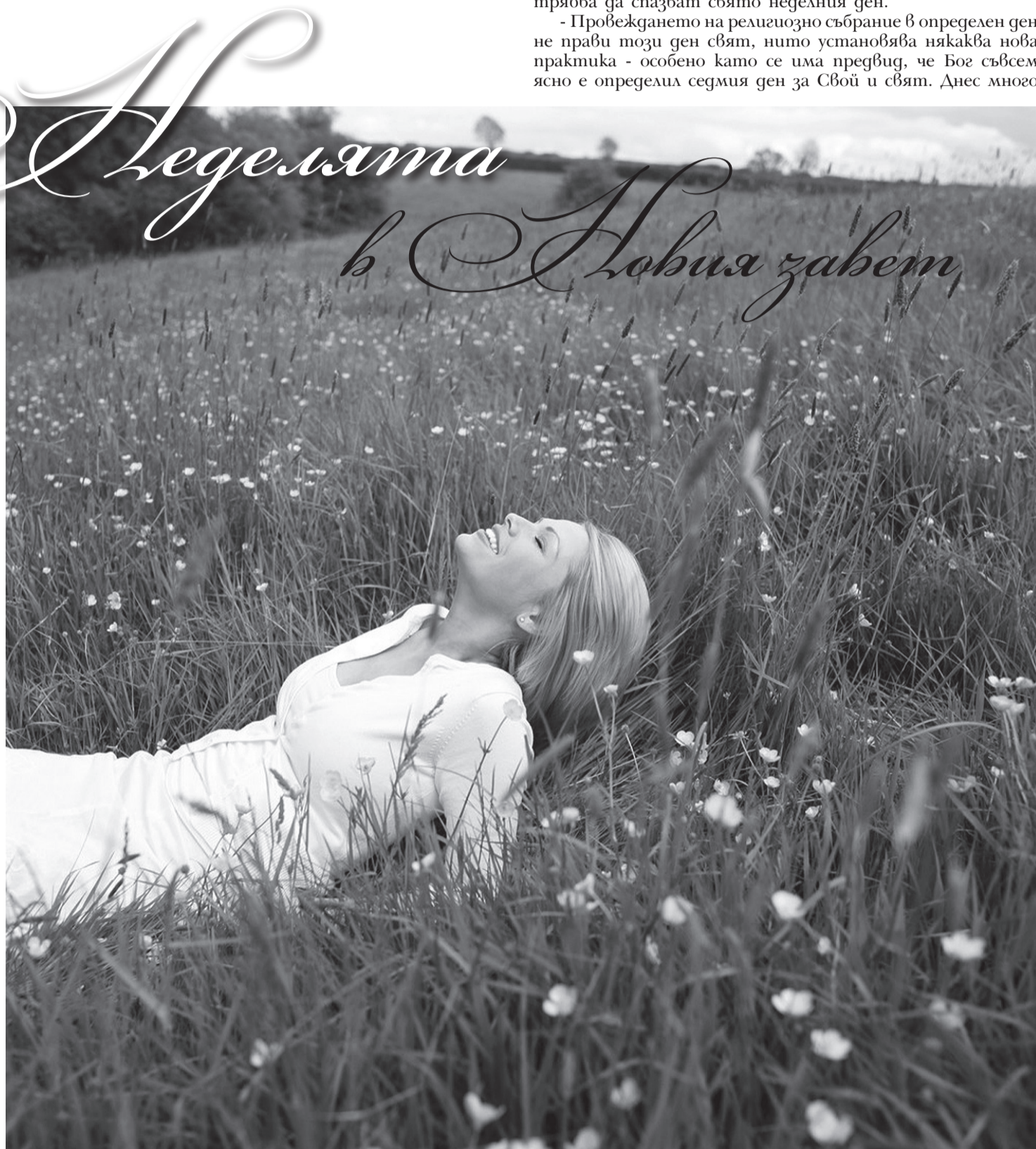
за да провеждат богослужение. Скупчени са в една стая от страх, че онези, които са убили техния Господ, ще потърсят и тях! Марк и Лука изясняват, че въпреки казаното от жените по-рано същия ден, учениците възприемат думите им като празни приказки. Повечето от тях дори не вярват, че Исус е жив. Едва когато им се явява в стаята вечерта, разбират, че Той наистина е възкръснал (виж Марк 16:9-11; Лука 24:9-12, 36-44).

циално събрание за сбогуване. Павел и приятелите му са в Трояда за една седмица и провеждат събрание, „понеже щеше да отпътува сутринта“.

- Новият завет описва какъв навик е имал Павел. Независимо дали се среща с евреи, или с езичници, той спазва седмия ден, събота (виж Деяния 13:14, 33; 17:2; 18:4).

- В Деяния 20:7, 11 няма нито дума за промяна на съботата и за това, че след възкресението християните трябва да спазват свято неделния ден.

- Провеждането на религиозно събрание в определен ден не прави този ден свят, нито установява някаква нова практика - особено като се има предвид, че Бог съвсем ясно е определил седмия ден за Свой и свят. Днес много

Изброените текстове споменават през кой ден Исус е възкръснал, но нито един от тях не посочва каквато и да е промяна в Божия ден за почивка, нито говори за някакво прехвърляне на светостта на седмия ден върху първия. Така ни остават само два новозаветни текста, в които се споменава за първия ден от седмицата. Дали в тях ще намерим нещо, което да ни подсказва, че съботата е отменена и вече е заместена от неделята?

Текст № 7: Деяния 20:7, 11: „И в първия ден на седмицата, когато бяхме събрани за разчупването на хляба, Павел беседваше с тях, понеже щеше да отпътува на сутринта; и продължи словото си до полунощ (...) и приказва пак надълго до зори, и така тръгна“.

Описано е религиозно събрание в първия ден от седмицата. Това означава ли, че съботата е променена и че неделята е вече Божият свят ден за поклонение? Нека сами проверим.

- Това е единственият известен случай, когато апостолът провежда религиозно събрание в първия ден от седмицата. Контекстът показва, че става въпрос за спе-

„Ако отдръпнеш крака си в събота, за да не вършиш своята воля в святия Ми ден, и наречеш съботата наслада, свята на Господа, ден за почитане, и Го почиташ, като не следваш в нея своите си пътища(...) тогава ще се наслаждаваш в Господа; и аз ще те направя да яздиш по високите места на земята и ще те храня в наследството на баща ти Яков...“ (Исая 58:13,14)

църкви провеждат богослужения във вторник или сряда, или четвъртък, но това не прави тези дни святи, нито заместители на седмичното поклонение в святия ден.

Продължава на стр.6

Църквата, наречена „Намкаолонг“, в земите на племето Зелангронг е една от най-красивите сгради в района.

етнос, а разновидност на бирманския и на таи етносите. В такава среда моят брат Корнелиус живее и служи няколко години след завършване на мисионерския център в Бейкърсфийлд, Калифорния.

Неговите редки имейли молеха за молитвена помощ и за състрадание. Помня, веднъж ми бе писал, че отива в район, където практикуват човешки жертвоприношения. Църквата в Габрово се моли много за него и след време получих кратък имейл, в който той благодареше на Бога за молитвите и за благодаратта: беше кръстил 85 души от онова племе.

Брат Корнелиус ми е особено скъп и по друга причина. С него приехме помазание за Божи мисионери в едно ранно октомврийско утро на 2001 година. Тогава и двамата се обрекохме на Светия Дух и направихме завет да бъдем едно сърце, един ум, едно служене с него. Бог запомни това и оттогава отговаря на молитвите ни по небесен начин.

И така през късната пролет на 2003-та Корнелиус отново ми изпрати тревожен мейл. Родното му село било откъснато от света поради мусонните гъждове. Хората умирали от глад. Помня отчаяния му зов: „Братко мой, ако

мисъл“ публикува обширен материал, озаглавен: „Български църкви спасяват индийско село от глад“.

През 2004 г. той замينا за Andrews University и през февруари 2010 г. защити докторат по теология на Стария Завет. По време на следването си сподели с мен, че мечтае да изгради църква в родното си село и тази църква да бъде училище, здравен център и молитвен дом за всички от околността.

Бог отново извърши нещо, което не е било правено от Адвентната църква в България. Като проповедник в Трявна научих, че местната евангелска църква изпраща мисионери в Китай, Тайланд и Корея, но не обърна внимание. По-късно от същата църква към нас се присъедини сестра Иванка, която потвърди истинността на този факт. Проверих по интернет и намерих «Българска Мисионерска Мрежа» В този сайт бяха поместени имената на 120 евангелски и други протестантски църкви, които изпращат мисионери, издържат ги, строят училища, медицински пунктове и църкви в прозорец 10/40, който си мислим, че е едва ли не адвентен мисионски патент или приоритет. Стана ми срамно и болно, че нито една българска

Изповедта на един селски проповедник

През 2001 година завърших здравния мисионерски център *Pacific Health Education Center*. По време на обучението си се сблизих много с брат Корнелиус Камей, който тогава беше секретар на секцията на ЦАСД за щат Манипур, Североизточна Индия. Една година след това той ми описа обстановката, в която живеят тамошните християни. Едва 3% от цялото население на източните индийски щати Трипура, Манипур и Ассам изповядва някакъв вид християнство.

Останалата част на тези индийски щати са езически племена, които говорят 65 езика, изповядват анимизъм, живеят при ужасяващи хигиенни условия (цялото село на дадено племе няма водопровод, пие се вода от всякакви водоизточници, селото има обща бамбукова тоалетна, която е открита и е на два етажа, като фекалиите падат на първия етаж и с тях се хранят т.н. „тоалетни“ прасета, които после биват консумирани за месо). Жените събират корени и грудки в джунглите, мъжете ходят на лов за плъхове, маймуни, змии, гущери и това е основната им храна. Отглежда се и ориз, но примитивният инвентар, мусоните и гризачите често унищожават почти цялата реколта. Инфраструктура и комуникации няма. Планинските пътища се размиват или се заличават от огромни свлачища. Селата са без

електричество, а в общинските центрове интернет „клубовете“ работят, докато има нафта за генераторите, които произвеждат ток. Индийската армия често обявява извънредно положение и комендантски час или просто се справя със сепаратистките бунтовнически групи, като опустошава селищата, в които те имат бази. Местното население не е от индуски

можеш направи нещо, защото селото ни умира от глад“. Тогава бях в Добрич и прочетох вместо мисионски минути неговото писмо. Църквата откликна с истинско състрадание и заедно с ЦАСД - Севлиево събрахме солидна сума, с която по-късно Корнелиус закупи 60 чувала ориз и селото бе спасено от глад. Вестник „Християнска

адвентна църква не прави това. Паднах на колени и помолех Бог да ни прости и да ни подари радостта, макар и последни в този списък, да бъдем и ние, адвентните християни от България. Тогава получих мейл от Корнелиус, който ме умоляваше да помогна за строежа на една бамбукова църква в селцето Фулерта, щат Ассам. Отправих апел по време на богослужение и малката ми тревненска църква надмина себе си по щедрост. Бяха събрани 277 лева, а само аз и моят старейшина, брат Денчо, имаме някакви доходи, които да позволяват гариелство. Наистина изумително! Видях, че Бог иска да има и адвентни църкви от България, които да вършат същата мисионска работа като братята ни от евангелските общности. Споделих инициативата с църква Габрово и с приятели от ЦАСД - Севлиево, Добрич, Казанлък, както и с нашите сестри Веска и Тая от Пазарджик. Всички се отзоваха щедро и за около

месец събрахме сумата от около 1200 долара. С тях Бог построи първата адвентна църква в Индия, изградена изцяло от гаренията на български адвентисти. Църквата е от бамбук, но с дъсчен под и ламаринен покрив. Това е най-солидната сграда във Фулертал. От снимките се вижда дълбоката бедност на малкото адвентно стадо там, но също и детинската им благодарност. Там електричество няма, затова като габровец сметох, че закупуването на керосин за петромаксови лампи ще направи осветлението им много скъпо. Една климатична справка за района по интернет ми показа, че слънцето грее силно почти 9 месеца в годината и решихме да им закупим соларен апарат. Той щеше да се изплати за по-малко от година. Така и стана. Малката църква във Фулертал се ръководи от старейшина Риамей, а съпругата му е детска учителка в съботното училище. Най-образован е младежът Еймисон Гангмей - с гимназиално образование. Той е учител на 37 деца, които нямат пари за училище и ги учи през деня в бамбуковата църква. Привечер църквата е биб-

Освещаването на новата църква стана на 5 май, а църковният хор допълни огромната радост на събралите се, както чужденци, така и местни.

пода, за пейките и двора. Седем години те са се молили, но положението им ставало все по-отчайващо. Водили са богослужение на три смени в сградата, приличаща на кокошарник - мръсна, тясна и грозна, с мечаш покрив. Бог да благослови стократно братята и сестрите, които с доверие пожертваха за Индия. Помня как в църква Добрич един брат дойде и ми подаде два смачкани лева.

Свилен Николов Колев пред вестник „Християнска мисъл“

лейско училище. Въпреки че в селото има само две библии засега, брат Риамей и брат Гангмей с посветеност сеят светлината на Словото. В понеделник и сряда бамбуковата църква е здравен просветен пункт. Така местните хора се учат на елементарни хигиенни правила, на здравословно хранене и на това, че Бог е чистота, ред и доброта. Какви са резултатите? Вече има 13 кръстени само една година след освещаването на църквата. Сега имам други два строителни обекта. Единият е кладенец с филтър и помпа за детското общезитие. Да, децата идващи на безплатното училище, ще имат нужда от подслон. Така започнахме строежа на бамбуково общезитие, което е вторият строителен обект. Но Бог не спира дотук. Родителите проявяват интерес къде се учат децата им. Почти всички решават да останат на курсовете по грамотност, преподавани от брат Гангмей. След ограмотяването си голяма част от тях се записват като слушатели в библейския курс. Сега според старейшина Риамей имаме нови 11 кандидати за кръщение.

Никой не пестеше сили, докато църквата се градеше.

Младият учител Еймисон Гангмей учи стари и млади срещу скромната стипендия от 45 долара на месец. При това аз невинаги имам възможност да я изпращам редовно и в срок, но той е щастлив, че Бог му е поверил такова доверие - да бъде учител и просветител на народа си.

Втората църква, построена с гарения от миряните на споменатите вече български адвентни църкви, е голяма и се намира в селището Тангменглонг, щат Манипур. Тя е за 550 души, от които 105 деца в детския клас. Църквата е със солидна зидария. Когато Корнелиус ми предложи да прехвърлим молитвеното си внимание върху този район аз не вярвах, че ще се справим. Църквата стоеше иззидана до покрив и от седем години местните вярващи чакаха някой да се смиле и да даде средства за покрив, за циментова замазка на

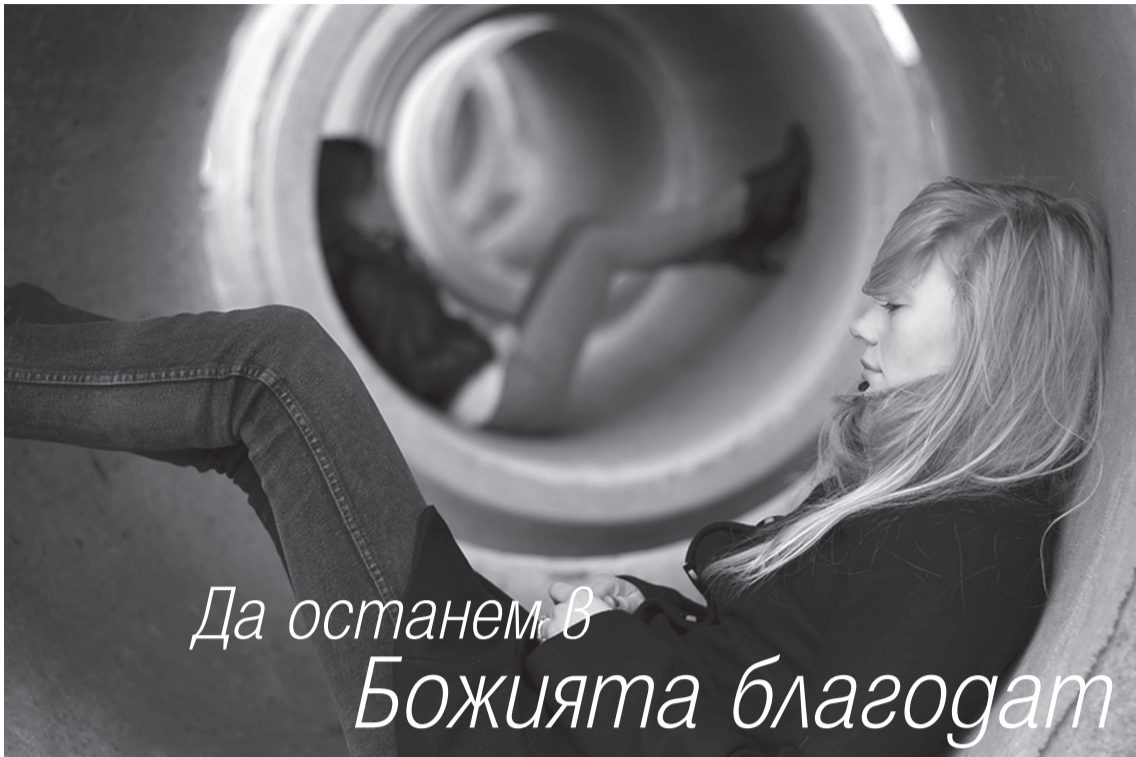
Това беше всичкото, което имаше. Друг брат подари огромна сума, но каза, че е просто приятел на църквата. В Казанлък някой се просъзлил, когато видели на екрана снимките от тези две наши църкви в Индия. И така за седем месеца и след седем години чакане и молитви Бог благослови щедростта на моите български сестри и братя. Сега църквата, наречена „Намкаолонг“, в земите на племето Зелиангронг е една от най-красивите сгради в района. Между другото без да имам никакво понятие от счетоводна отчетност, получих първите си уроци по счетоводство, докато координирах двата проекта. Имам цяла чанта с документи и разписки на примитивен и смешен английски, на ордери за Уестърн Юниън, парични преводи и фотокопия от фактури за цимент, чакъл, прозорци, дъски за пейки и т.н. До този момент българската адвентна мирянска инициатива „Църкви за Индия“ построи две църкви и успоредно с това издържа един учител и двама евангелизатори, които работят от врата на врата сред племената, пръснати в този щат. Те също работят за месечна стипендия от 45 долара, които изпращам не

много редовно на председателя на Адвентната секция за Манипур и Ассам, пастор г-р Конилоу Авунгши Шимрей. Мислите, че Бог ще спре? Категорично не! Сега е в процес на осъществяване нов проект. Ще построим адвентна прогимназия за децата на нашите братя и сестри от този планински щат. Мой координатор от индийска страна е братът на Корнелиус, който се казва Поучаунг Памей. Верността и посветеността му са трогателни. В последното си писмо той пише: „Живя в барака с покрив от варели, но няма да поискам дом от Бога, докато не видя, че нашите деца имат истинско християнско училище - такова, каквото Бог ни е показал в Библията и Духа на пророчеството“. Сега църквите ни в този щат се молят и постят и вярват, че Бог ще им подари такова училище. От друга страна, аз вече се научих да не си задавам въпроса откъде ще дойдат средствата. Много хора от нашите църкви ме питат дали съм чел книгата „Пилотът“. Не съм, но мога спокойно да кажа, че Бог ми дава да преживя подобни срещи с Неговата изумителна благодат тук, в България, без да ходя в далечни земи. Сега

разбирам, че нашият Баща ревнува за помазанието, което на два пъти съм приел в Негово име. Вторият път бях помазан през 2005 година при второто ми обучение в Pacific Health Education Center. Нещата, които се случват на един селски мирянски проповедник, какъвто съм аз, са най-силното доказателство, че Светият Дух, а не човек е вършителят на чудесата.

А сега няколко реда и за църквата, в която служих през последните 5 години. Започнах на 25.11.2005 г. непосредствено след завръщането си от мисионското обучение в САЩ. С колело и автобус или с влак всяка сряда, петък и събота Бог ме водеше за ръка и ме учеше как да служа на най-скромните Негови братя в една от най-малките Му църкви. Нямах командировъчни, никога не ме питаше какво ми струва да служа на това мъничко стадо. В продължение на 15 месеца всяка седмица с радост потеглях за Тръявна, където на библейското училище ме чакаха жадни за знание души, а в петък вечер шепата събрани край Словото се радвахме на идващата събота. Няколко пъти съм бил сам на петъчни богослужения, но тогава пък изпявах повече от 10 песни и се молах на воля повече от всеки друг път. Сигурно тогавашното ръководство на Съюза ме е наблюдавало дали ще си остана същият ентузиаст след месеци на служене без заявен интерес от тяхна страна. Аз жадувам да бъда пастор. Нямам правото да бъда такъв поради семейни причини. Заради мечтата си да бъда пастор отказах гоцентура и може би професура. По академичния план след представянето на първата ми дисертация преди 12 години вече трябваше да съм професор. Направих своя избор и макар да знам, че вече няма нито време, нито смисъл да се надявам мечтата ми да се осъществи (вече съм на 55), служа с радост и от сърце на Исус. Аз не вярвам в чудесата Му, просто живея с тях и съм изцяло зависим от тях. Бог ми подари толкова чудесни дни в малката тревненска църква. Започнах с колело и автобус на собствени разходи. След 15 месеца нашият съюз ме прие за част от пасторското тяло. Исус беше с мен, когато майка ми умираше от рак на костите, а аз трябваше да водя евангелизация и да говоря пред малцината събрани тревненци за вечния живот. Малко преди да бъда одобрен за работник в църквата, се появи брат Майкъл от Сан Франциско.

Продължава на стр.6

Да останем в Божията благодат

Продължава от стр.1

Спасението е дар. Прощката на греха е безплатна. Но благодатта ни води към свят живот, за да сме свободни, за да се наслаждаваме на връзката си с Бог и за да останем с радост в нея, без отново да се връщаме в страховитото робство на греха.

Законничество

Хората със законническо мислене смятат, че ще бъдат спасени, защото спазват закона или някакви

правила. Законничеството е не по-малко страшно от похотливостта например.

„Вие, които желаете да се оправдаете чрез закона, сте се отлъчили от Христа, отпаднали сте от благодатта“ (Гал. 5:4).

Апостол Павел използва тук много тежки думи. Законничеството е „отлъчване“, „отпадане“. Законниците често възприемат себе си като единствените стълбове на вярата, а всички други - като отпаднали. Обаче е тъкмо обратното.

Какво кара хората да избират законничеството пред благодатта? Някои се страхуват от свободата, която Бог им е подарил (Гал. 5:1). Не правят разлика между свобода и разпуснатост. Опитват се да „обезопасят“ тази свобода с правила и закони. Чрез тях се опитват да се справят с греха.

Формите на законничество в различните църкви може да са различни, но тенденцията съществува навсякъде и трябва да вни-

маваме да не я допускате, за да не се отдалечаваме от благодатта и да не се отлъчваме от Христос.

Законничеството вкарва човека в голяма заблуда. Които смята, че върши Божията воля, само спазвайки определени правила, смята себе си за праведник, а останалите - за грешни. Заблудата се състои в това, че цялата ни човешка правда е като омърсена греха и че човешките усилия не могат да доведат до истинска правда.

Законничеството реално не се справя с греха, а само по-фино го прикрива. То създава лицемерие:

„Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери! Защото чистите външността на чашата и блодото, а отвътре те са пълни с грабеж и насилие (...) Също така и вие отвън се виждате на човеците праведни, но отвътре сте пълни с лицемерие и беззаконие“ (Мат. 23:25-28).

Законничеството е заразно. Лицемерието е заразно. Исус го нарича „квас“ (Матей 16:6). Апостол Павел също го нарича така (Галатяни 5:9)

Когато един човек започне да лицемерства, често и други се увличат по него (Галатяни 2:13). Когато в една църква има силна и авторитетна личност, която

е законнически настроена, тя е способна да зарази цялата църква. Апостол Павел се е борил срещу подобни личности, агресивни в своето законничество, защото са желали да отнемат свободата, която Христос е дал на църквата Си (Гал. 2:4, 5).

Когато една църква се зарази от законничеството и лицемерието, тогава тя спира да спасява хората, а ги превръща в още по-жалки роби на злото.

И двете опасности - заличане в похоти и изпадане в законничество - са опасни и лишават човека от красотата и скъп дар на благодатта. Но колкото и да се опитваме да обясним тези две крайности, все ще има хора, които ще ги избират. Защото да се живее под благодат в известен смисъл не е лесно. То е свързано с отговорността да се обичаме един друг (Гал. 5:13, 14).

Да живееш под благодат означава всеки ден да избираш благодатта и да отхвърляш изкушението на похотта и примамката на законничеството. Означава да пазиш свободата, която Бог ти е подарил. Означава също така не да стоиш на едно място, но да се движим напред и да израстваш в благодатта (2 Петр. 3:18).

п-р Иван Николов

Неделята в Новия завет

Продължава от стр.3

В Деяния 2:46, 42 дори се казва съвсем ясно, че първите християните са се срещали „всеки ден“, за да разчупват хляба и да се молят.

Деяния 20:7, 11 е доказателство, че Павел се е срещнал еднократно с вярващите в Троада за прощанна проповед. Но да се твърди, че този единствен текст е доказателство за нова практика за апостолите или пък за учредяването на нещо ново за християните, означава да му се придаде такъв смисъл, какъвто не съдържа. Нещо повече, тъй като според Библията денят започва вечерта, с настъпването на тъмнината, и е следван от светлата част на денонощието (виж Битие 1:5, 8, 13; Левит 23:32), мнозина библейски учени смятат, че събрането, описано в Деяния 20:7, 11, всъщност е проведено в тази част от денонощието, която ние днес наричаме събота вечер. Това е отразено и в библейския превод New English Bible.

Текст № 8: IКоринтяни 16:1, 2: „А колкото за събирането на дарение за светиците, правете и вие, както наредих в галатийските църкви. В първия ден на седмицата всеки от вас да отдели според успеха на работите си и да го има при себе си, за да не се събира, когато дойде“.

Това е осмият и последен новозаветен текст, в който се споменава първият ден от седмицата. Апостол Павел дава напътствия на вярващите в Коринт във връзка с даренията за нуждаещите се християни в Йерусалим.

Някои смятат, че този текст говори за религиозни събрания в неделя, по време на които се събират дарения. Свещът на Павел обаче показва съвсем ясно, че не става въпрос за публични събирания, нито за църковни служби. Парите трябва да се „отделят“ и събират от всеки отделен вярващ до идването на Павел. Според апостолът пресмятането, или да го наречем „счетоводството“, трябва да се извършва в началото на всяка седмица, т.е. в

неделя.

Подобно на останалите разгледани текстове в този също не се споменава нищо за промяна на деня за божослужение, нито че християните в Новия завет трябва да спазват неделята вместо съботата.

Проучихме всичките осем текста от Новия завет, в които е споменат първият ден от седмицата. Видяхме, че в тях няма дори намек за промяната на Божия свят ден за поклонение. Ако приемем Библията такава, каквато е, ще разберем, че седмият ден все още е Божията събота, която трябва да бъде спазвана от християните след възкресението.

Има още един новозаветен текст, на който трябва да се спрем. Макар че не се говори за първия ден от седмицата, там е споменат „Господният ден“ - титла, която в наше време понякога приписват на неделята - абсолютно неоснователно. „В Господният ден бях обзет от Духа“ (Откровение 1:10).

Йоан получава видения от Бога в ден, който той нарича „Господния“. Не казва кой ден има предвид. Не изяснява дали това е съботата или неделята. Исус ни посочва съвсем ясно кой ден е Господният. Докато е на земята, Той заявява: „Човешкият Син е Господ на съботата“ (Матей 12:8). Ако някой ден може с право да бъде наречен „Господният“, това е този, над който самият Исус твърди, че е Господ.

Някои казват: „Има ли въобще някакво значение? Не е ли по-важно да се покланяме на Бога, без значение в кой ден го правим?“. Това щеше да звучи логично, ако Бог не бе заявил нещо съвсем различно и ако не бе отделил, осветил и благословил един определен ден (виж Битие 2:1-3; Изход 20:8-11).

Исус казва: „Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди“ (Йоан 14:15). Значи не става въпрос за превръщането на един ден в по-важен от друг. Става въпрос за лоялност и любов към Бога.

Signs Of the Times

Детско съботно училище в „Намкаолонг“

Изповедта на един селски проповедник

Продължава от стр.5

С него се бях запознал по време на престоя си в Америка и сега той бе дошъл в малката ни църква заедно със своя брат Марк (алкохолник). Простосърдечие на моите братя и сестри и молитвите им за Марк го трогнаха и той се разплака, като ги помоли да не го забравят и да молят Исус да освободи неговия брат от страшния бич на алкохолизма. Спомням си, че беше на рождения ми ден. След края на вечерната служба Майкъл само ми каза: „Имаш голям район и ще ти трябва кола. Вземи това, ако обичаш“. Поддаде ми дискретно пакет, в който бяха парите за колата, която карам сега. Разбрах, че подобна случка се описва и в книгата „Пилотът“. Помолех се да измина 100 хил километра с нея, но сега ще трябва да моля за по-

гълъг пробег. За 4 години навъртях 64 хиляди км. Има случаи, когато съм в Трявна почти всеки ден от работната седмица. Причината е проста. Всеки свободен час в университета, където преподавам, използвам за „тревненски“ работи. В тревненската община има 137 селца и махали. Най-голямото село е с 50 жители, другите са почти без население или необитаеми. Националният статистически институт има сериозно разминаване на данните си спрямо това, което Бог ни позволи да извършим за Него. Има селца и махали, които не са отчетени в статистиката, но там сме продавали библии и сме раздавали книги от Елън Уайт. Например в едно селце според статистиката имаше само един жител, но с брат Вениамин, моя най-ентузиазан помощник, продадохме 8 библии.

Свилен Николов

След 54 години „блудният син“ се завърна при Баща си

Йордан Войнов - с. Ресен, В.Търновско

Здравей, брат Данчо! От мои близки разбрах, че си взел решение да се върнеш в църквата, която си напуснал преди цели 54 години. От пиедестала на твоите 77 години върни житейската лента с 54 години назад и ни разкажи за себе си и за началото на твоята вяра в Христос.

Роден съм през 1933 г. в гр. Тутракан. След смъртта на баща ми моята майка започна да посещава Църквата на адвентистите от седмия ден и се кръсти. Покрай нея от 1952 г. аз и сестра ми - също. Харесвах ни духовните песни и животът на младежите. Ходехме заедно на Пловдивския панаир, в гр. Силистра, в с.Ситово, с. Сокол... Есента същата година се кръстих и след това влязох в казармата. Там животът беше много суров и тежък и не можах да се опазя - не издържах на трудностите и се отказвах от принципите на вярата.

След излизането си от казармата започнах работа като строител на електропроводи. 34 години участвах в изграждането на електропръстена на България - ток с напрежение от 400 kV. През тези години, улсан във водовъртежа на този живот, не съм намирал

време да мисля за вярата и Бога.

Преди няколко години дойде този момент, когато почувствах остра нужда да се изповядам пред някого за своя живот. Тогава Бог ми изпрати на помощ моя брат по вяра Петър Енев. През 2005 г. той ми говори в продължение на много часове за Исус, за Божието Слово. Тогава осъзнах, че мой изповедник е само Бог. Влязох в контакт с пастор Никола Станчев - направихме няколко срещи и разговори, но все не смеех да предприема решителната стъпка. Моят земен господар не искаше да напусна неговия „кораб“. Около година и половина ме е тормозил. След това с Божия помощ и с духовната подкрепа на пастор Павел Кънев през 2008 г. взех окончателното решение да се върна при Бога и се кръстих.

Радвам се, че отново се върнах сред тези, за които нашият Господ е пролял кръвта Си. Вече имам и към кого да се обърна за помощ в нужда и беда, защото Той за разлика от нас - хората - е верен на обещанията Си (Псалм 50:15).

Сега - няколко години след завръщането ти при Бога и при твоите братя в църквата - какви чувства изпитваш? Съжаляваш ли за нещо пропуснато?

Щастлив съм, че намерих отново мир и утеха в Господа, решен съм в бъдеще с вяност да вървя по този път, въпреки неразбирането, което срещам от страна на моите близки. Моля се Господ да промени и обърне и техните сърца - да разберат от личен опит колко е голяма Божията любов. Съжалявам, че когато бях млад и силен, не посветих силите си за спасяването на души за Христос. Днес тогавашният ентузиазъм като че

ли не се забелязва навсякъде. Но... Бог си има план за всеки. Аз съм като пророк Илия, който отива в пустинята да умре, за да не бъде убит от хората. Но Господ го връща обратно, за да довърши делото си.

Особено се радвам и благодаря на Бога, че през изминалите години е имало верни братя, които въпреки трудностите са устоявали на изпитанията и не са спирани да разпространяват и зачитават Божието Слово.

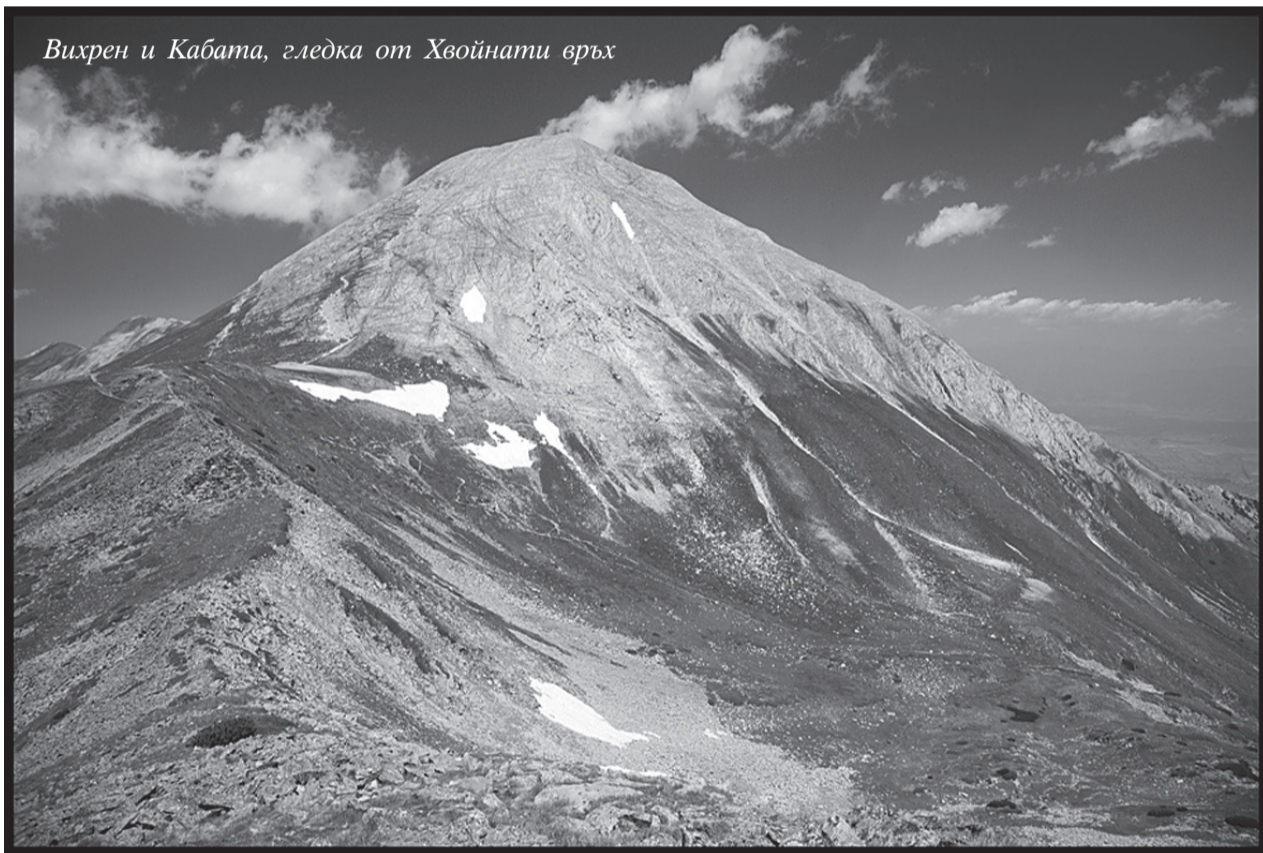
Както сам Исус казва, най-трудно е да проповядваш истината в семейството, сред своите. Но аз се нагявам и вярвам, че ще дойде време, когато и те ще се докоснат до голямата Божия любов и ще вкусат от увереността, че Някой мисли за тях и им помага при всички обстоятелства.

Какво би пожелал на читателите на в. „Християнска мисъл“?

Пожелавам на всички твърдост и упоритост във верския им живот и специални Божии благословения за разпространителите на евангелието - докато има още благодатно време. Моля се много души да намерят пътя до Небесния ни Баща, който винаги ни е обичал и ни е чакал да се върнем!

Интервюто взе Велимир Тончев от българската група в Австрия

Вихрен и Кабата, гледка от Хвойнати връх

Адвентисти изкачват връх Вихрен

Връх Вихрен в Пирин е вторият първенец в България - висок 2914.3 м. Според последните изчисления е само с около 7-8 метра по нисък от връх Мусала.

Мероприятието бе планирано за 19.09.2010 г. за младежите в региона, както и за тези, които се чувстват като младежи. Но поради някои промени в прогнозите за времето организирането стана някак спонтанно. В крайна сметка тръгнахме само четирима. Най-младият бе Владислав Нейков, шестнадесетгодишен, приятел на църквата. Вторият - представител на Червения кръст в областта на Благоевград - Ди-

митър Божигов, член на ЦАСД - Благоевград. Третият - Иван Вълков, старейшина на ЦАСД - Гоце Делчев, и аз.

Планът ни беше с умерено темпо да изкачим върха около обяд откъм южната му страна, но стъпихме на Вихрен още преди обяд. Времето беше много ясно и имахме удоволствието да наблюдаваме от върха невероятно красивата панорама.

Слизането обаче откъм северната страна на върха беше опасно, защото не бяхме екипирани с подходящи алпийски обувки за скала. Под върха единият от нас остана да си почива, а другите трима продължихме в изкачването към

друг връх и стигнахме на карстовия ръб, наречен Кончето, много близо до връх Бански Суходол (с н.в. 2883.4 м). Това изкачване не беше никак лесно, особено за някои от нас, защото бе почти в алпийски стил. Но сме благодарни, че Бог ни помагаше и пазеше.

Създадохме контакти и с други туристи и планински спасители. Удовлетворени от всичко, което преживяхме и видяхме, слизахме нагоду, четиримата отново се събрахме заедно и поехме към хижа „Вихрен“.

Като алпинист съм ходил и правил класически изкачвания на Тянь-Шан, Кавказ, на най-високата връх Аконкагуа (6969 м) в Андите и др., но както казват някои: „Пирин си е Пирин!“. Доста опасна, но и изключително красива планина, която привлича истинските туристи. Щастлив съм, че съм служител в църква, която е в района на точно тази забележителна планина.

П-р Стоян Тодоров

а сега НАКЪДЕ?

Да ни изяви Господ Бог пътя, по който трябва да ходим и какво трябва да правим. Еремия 42:3

За всички, които желаят да чуят библейската истина.

Безплатно библейско кореспондентно училище.

Първо ниво (начинаещи) - „ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА“

Второ ниво (напреднали) - „ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО“

Записване на адрес: Варна 9010 н.к. 56; тел: 052/ 33 33 99; Email - kbk@abv.bg

A W R

Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“

Всекидневни предавания на български език
Сутрин: 8-9 ч. на честота 6145 kHz
(49-ви метрови сектор на къси вълни)
Вечерни предавания няма.

тел./факс: 032/633-533; тел.: 032/629-462
E-Mail: awr_bg@abv.bg

Адрес: Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив
Забележка: Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdabg.net и оттам в „Адвентно радио“.

www.bibleiskkurs.org

Препоръчайте този адрес на приятели:)

На всички, които обичат свободата в ИНТЕРНЕТ предлагаме:

БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ ONLINE

- лекции върху „Основните учения на Библията“
- радиопрограми на „Гласът на надеждата“
- интересни книги на издателство „Нов живот“

Очакваме ви на адрес: www.bibleiskkurs.org

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет: Нели Петрова, Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“ №49;

тел. 840 62 53; e-mail: theonik@abv.bg ISSN 1310-8654

Архиепископ Кърт Кох, председател на папския съвет за християнско единство, митрополитът на Пергам Йоан Зизиулас и австрийският кардинал Кристоф Шонборн (отляво надясно) изложиха постигнатото на форума на специална пресконференция във Виена на 24 септември.

Католическо-православният диалог на срещата във Виена

От 20 до 27 септември във Виена се провежда 12-та работна среща на Международната смесена комисия за богословски диалог между Католическата и Православната църква, която продължи проучването на ключовия проблем на историческата и доктринален спор между Изтока и Запада за ролята на епископа на Рим в Христовата църква.

Трябва да се отбележи, че с присъствието на руската делегация, която напусна предишната сесия през 2007 г. в Равена, в Кипър се събра моралната цялост на православно представителство.

По време на предишната сесия в Кипър започна изучаването на ролята на епископа на Рим на базата на черновата, подготвена от Смесения координационен комитет през октомври 2008 г. Така се даде начало на изучаването на историческите свидетелства за особената роля на църквата в Рим и на нейния епископ през първите векове. Според този документ апостолическите писания свидетелстват, че тя е заемала специално място сред другите християнски църкви и е притежавала особено влияние по доктриналните, литургичните и дисциплинарните въпроси. В качеството си на столица на империята Рим е притежавал единствена по рода си значимост. Игването на Петър и Павел в Рим и тяхната мъченическа смърт, както и поклонничеството до техните гробове са дали голям религиозен отглас в цялата християнска общност. В кризисния момент за църквата в Коринт, църквата в Рим се намесва, изпращайки послание за помирение, за да се възстановят хармонията и единството. За автор на това послание се посочва епископът на Рим, който свети Игнатий идентифицира с папа Климент. Следва Посланието до римляните на свети Игнатий Антиохийски, който посочва, че църквата в Рим „предстоятелства в любовта“. В посланието свети Игнатий, възхвалявайки

характеристиките ѝ на апостолическост и ортодоксалност, посочва, че е необходимо всяка църква да се съгласува с нея по причина на нейния произход и авторитет (propter potentioem principalem).

„Двете страни - католици и православни - са еднородни по отношение на факта, че Рим в качеството си на църква, която „предстоятелства в любовта“, заема първото място в таксиса (в реда на църквите) и че епископът на Рим е протос, т.е. пръв, между патриарсите“. Това твърдение е направено заедно и от католици, и от православни.

Позовавайки се на работата на смесената международна комисия за богословски диалог, в посланието си към Вселенския патриарх Вартоломей I Бенедикт XVI дава ясен ориентир за ролята на епископа на Рим: „Това служение не трябва да бъде тълкувано в перспективата на власт, а по-скоро в сферата на служенето на единството в истината и любовта“. И прибавя: „Епископът на църквата в Рим, която „предстоятелства в любовта“, е слуга на слугите Божии“. И още: „Както бе писал моят възлюбен предшественик, Божият раб Йоан Павел II, нека заедно да търсим формите в които епископът на Рим може да осъществи служение, признато от всички“.

Смесената международна комисия продължава проучването по темата за ролята на епископа на Рим през първото хилядолетие.

След края на събитието обаче руската православна делегация заяви, че на срещата не е постигнат „никакъв значим пробив“ във взаимните отношения между католици и православни. Изявлението бе направено от руския митрополит Хиларион, който е т.нар. външен министър на московската патриаршия, в отговор на гръмките заглавия в световните медии. ХМ

Благотворителна изява на ЦАСД - Гоце Делчев в град Разлог

„[...] Елате вие, благословени от Моя Отец, наследете царството, приготвено за вас [...] Защото огладнях и Ме нахранихте [...] болен бях и Ме посетихте [...]“ (Мат. 25:34-36).

На 10.09.2010 г. старческият дом в град Разлог бе посетен от две адвентни семейства, членове на ЦАСД - Гоце Делчев: Мария и Иван Вълкови, Маргарита и Стоян Тодорови. Отиването им бе с благотворителна цел и със специалното разрешение на управляващите дома. Под ръководството на нашата всеотдайна и гостоприемна сестра Мария Вълкова, представяща отдел „Тавита“, бе закупена, подготвена и пакетирана храна за четиридесет души.

Отиването ни бе изненада за възрастните хора, живеещи в дома. Повечето от тях се събраха в една обща стая - техния клуб. Имаше и болни, лежащи по стайте, които бяха посетени лично. Всички се зарадваха много от вниманието ни. Неописуема бе радостта особено на някои от тях. Всички получиха подарък - пакет с приготвена храна и десерт.

Събраните в клуба пожелаха да чуят нещо за Бога. И в рамките на 10-12 минути чрез Библията те бяха насочени към Христос и към Неговите обещания.

Възрастните хора слушаха с голямо внимание и се почувстваха насърчени. В края пожелаха да се помолим за тях.

П-р Стоян Тодоров

ПЕТТЕ ГОЛЕМИ ВЪПРОСА НА ЖИВОТА

Шон Бунстра & Марк Финли, 116 стр. Цена: 5.50 лв.

Има ли Бог, наистина? Този въпрос, както и много подобни на него, често са обект на разгорещени спорове. В тази провокираща мисленето поредица пастор Шон Бунстра и пастор Марк Финли отговарят на някои от и най-трудните въпроси на битието с помощта на библейски текстове и исторически факти.

Ето някои от темите в нея:

- * Добър Бог, а лош свят? ЗАЩО?
- * Има ли Бог наистина?
- * Исус Христос Бог ли е?
- * Дали Библията е Божие Слово?

ЕДИНАДЕСЕТТА ЗАПОВЕД

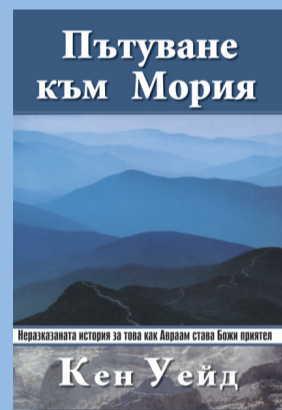
Дуайт Нелсън, 108 стр. Цена: 5.50 лв.

„Нова заповед ви давам: Да се обичате един друг; както аз ви възлюбих, така и вие да се обичате един друг!“

- Как съдът се върти около ПРОЯВЯВАНЕТО на любов, а не върху ПОЗНАВАНЕТО на истината за любовта.
- Как единадесетата заповед се прилага към един пациент, болен от СПИН, към зависим от наркотици, към самотната майка или дори към осъден за сексуални престъпления.

Това е последното желание на Исус Христос. Тази Негова последна заповед е може би най-тежкото, но и най-животоспасяващото предизвикателство за църквата и днес. Защото за съжаление всички теологични правила и наредби, оставящи настрана Христовата любов, създават една мощна, но мрачна и печална религия.

ПЪТУВАНЕ КЪМ МОРИЯ

Кен Уейд, 160 стр. Цена: 9.90 лв.

Често говорим за „ходене с Бога“, но понякога се отнасяме към религията, сякаш е крайната точка, а не самото пътуване; сякаш целта е кръщение и след като името ни се запише в църковните книги, вече сме „пристигнали“ и не ни остава да правим още кой знае какво.

Може би Авраам също мисли, че всичко, което се иска от него, е да напусне Харан и Бог ще го отведе на по-доброто място. И край на пътуването му. Но четиридесет години по-късно една сутрин Бог му казва да стане рано, да оседла магарето си и да се запъти към ново предизвикателство на вярата...

Уейд изгражда пред нас реалистичен образ на патриарха Авраам, който е Божия приятел - реално човешко съществуване с неговите провали и слабости.

ХРИСТОВИЯТ КРЪСТ

Джордж Найт, 184 стр. Цена: 9.50 лв.

В забележителната си книга Джордж Найт представя панорамен поглед към проблема с греха и изкупителното дело на Христос. Като пише, стъпвайки здраво върху непохватната библейска основа, авторът разглежда произлизащите от изкуплението теми, включително:

- Божията справедливост
 - Последствията на греха за човека
 - Как спасителният план е осъществен чрез живота и смъртта на Христос
 - Присъдата на Вселената над Божето решение
 - Човешкият отклик на спасението
- „Христовият кръст“ е книга, която съдържа много и богата информация - задълбочена и все пак разбираема. Тя е изследване, което ще ви помогне да израснете в тази сложна тема както интелектуално, така и духовно.

ЕФЕКТАТ НА ЗАКХЕЙ

Емил Пийлър, 92 стр. Цена: 6.00 лв.

Готов ли си да откриеш Божия план за своя живот?

Готов ли си за неизразимата радост, която произтича от близостта с Всемогъщия?

Можеш ли да понесеш благословенията от това да ти е простено и да бъдеш обичан повече, отколкото и в най-смелите си мечти?

Присъедини се към пастора и евангелизатора Емил Пийлър в едно пътуване от 12 стъпки, в което ще откриеш истинския Бог заедно с един от най-ниските, но най-интересни новозаветни герои - бирника Закхей.

Готов ли си да намериш „своето дърво“ и да рискуваш, за да получиш това, което желае сърцето ти - мир с Бога? Продължавай да четеш и поети риска заедно със Закхей.